

Folket - förbrytare mot sig självt

La Protesta Umana

La Protesta Umana
Folket - förbrytare mot sig självt
1909

Tidningen Brand #41 1909
(Övers. från "La Protesta Umana".)

www.anarkistiskabiblioteket.se

1909

Du, folk, är den brottslige, emedan du är härskare. Den okunnige och lätt-sinnige förbrytaren, - så är det - emedan du väljer och icke ser, att du är ditt eget offer. Har du då inte märkt, att riksdagsmännen liksom all världens regeringar, som alla låva att försvara och beskydda dig, intet förrätta - äro vanmäktiga samt - dina bedragare och lögnare.

Du vet detta, och du klagar däröver.

Regeringarna, de må nu för övrigt vara av vilken politisk färg som helst, hava blott arbetat och göra det alltjämt, för sin egen klass, sin egen kasts intressen. Eller hur? De regerande äro dina överordnade och exploatörer; inser och vet du icke detta?

Så länge du inte förstår, att dig tillhör blott vad du av egen kraft förvärvar och tillkämpar dig utan i stället arbetar av fruktan för eller i tro på den obetingade nödvändigheten av auktoritet och ledare, så länge skola dina "valde representanter" och dina herrar leva och ockra på din egen dumhet.

Du beklagar dig över alla! Men är det inte du själv, som skapar de tusen kval och allt det elände, som nu trycker och tär på dig?

Du beklagar dig över polisen, armén, "rättvisan", förvaltningen, lagarne, tjänstemännen, jobbarna, prästerna, de rika, - lönen, arbetslösheten, livsmedelsstregningen, skatterna, tullarna, den långa arbetstiden, - med ett ord över alla de sociala orättvisorerna och allt det elände, som hänger samman med dem.

Du beklagar dig, men icke desto mindre förblir du systemet trogen, det system, i vilket du nu vegeterar och lider under. Då och då rör du på dig, vänder dig däremot för att emellertid inom kort än djupare böja dig under oket.

Det är du, som producerar allt; du plöjer och sår, du, som smider och väver, du som bygger och producerar, föder alla, befruktar allt.

men varför förbrukar du icke, vad du behöver? Varför går du dåligt klädd och varför bor du uselt? Varför är du brödlös, barfotad och utan tak över huvudet?

Emedan du icke litar på dig själv.

Varför kryper du, lyder du, tjänar du? Varför är du den mindrevärdige, den ödmjuka, utstötte; tjänare, slav?

Du frambringar allt, men har intet; allt har man dig att tacka för, men själv är du ingenting.

Men - vi fara vilse: *Du är ju väljare*, en som avger sin röst, en som godkänner allt, en som med röstlappen ger sitt samtycke åt allt elände, giver sanktion åt och läser helig, helig, helig över sitt eget slaveri.

Du är den frivilliga lakejen, den underdånige tjänaren, den hale lismaren, hunden som slickar piskan, hans herre slagit honom med. Du är polisen, upp-

syningsmannen. Du är den gode soldaten, den trogne tjänaren, den punktliga skattebetalaren. Du är den trogne tjänstemannen, den lugne bonden, arbetaren, som fogar sig i sitt slaveri. *Du är din egen skarprättare*. Över vem beklagar du dig?

Du är en fara för oss - fria människor - för oss anarkister. Du är en fara precis på samma sätt som tyrannerna, herrarne, som du ger dig hän åt, som du utnämner, väljer, understödjer, föder, försvarar med dina bajonetter, beskyddar med dina kroppskrafter och i din okunnighet - beundrar, som du genom din röstsedel högtidligen erkänner och som *du i din dumhet påtvingar oss*.

Lev i lugn och ro, o "härskare", dig som man smickrar och - aedrager. Talarne tända rökverk för dig; tidningarna förespegla dig stora förhoppningar; Du älskar denna dumhet, detta kryperi, var därför nöjd, i glad tillförsikt att en vacker dag ligga ihjälslagen på gatan, slaktat vid gränsen, i skuggan av ditt blodbefläckande banér.

Du vill icke, och därför kan du icke vara fri. Alltså, *välj. välj*. Hav förtroende för dina valda herrar.

Men sluta upp att beklaga dig. De taskspelare, vars regemente du tål över dig, har du själv tvingat på dig; de orättvisor, du lider under, har du själv skapat fram.

Var herre och härskare, var förbrytare, och vilken ironi, var tjänare, var offer.

Trötta på allt från de härskande som du mot vår vilja påtvungit oss, ovilliga att böja oss för deras lagar och föreskrifter och trötta på din likgiltighet, vilja vi ruska upp dig till besinning och handling.

Res dig då äntligen; avkläd dig din gamla människa, den är förkrymt och förtorkad och bada din själ, så att äntligen alla parasiter och all ohyra dör, som nu stör på dig, suger must och märe ur din kropp. *Då först skall du kunna leva fullt och njuta livet.*